ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-100387-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 148/2016 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 148/2016 – 61, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-100387-4/SO-2016, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-1690-19/ZR-2015 (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

ukončen přechodný pobyt žalobkyně na území České republiky a dle § 87f odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování 30 dnů.

[2] Krajský soud žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl. V **napadeném rozsudku** k námitce rozporu rozhodnutí se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), konstatoval, že žalobkyně sice měla partnerský vztah s občanem EU, nicméně tento partnerský vztah mezi žalobkyní a jejím bývalým druhem byl již ukončen. Žalobkyně se od bývalého druha odstěhovala, tudíž ji již nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropského unie. Žalobkyně měla partnerský vztah s občanem EU pouze necelé dva roky, podle krajského soudu tudíž není možné aplikovat článek 13 odst. 2 směrnice o zachování práv rodinných příslušníků v případě rozvodu, tedy nejsou splněny podmínky čl. 13 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, resp. § 87f odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a žalobní námitky neshledal důvodnými.

II. Kasační stížnost

[3] **Kasační stížností** žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného právního posouzení a z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[4] Podle stěžovatelky se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Napadený rozsudek je tak taktéž zatížen nezákonností a nepřezkoumatelností. Nejvyšší správní soud na tomto místě nerekapituluje obecné námitky o pochybeních ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v této části se kasační stížnost zjevně netýká posuzované věci (ukončení přechodného pobytu).

[5] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nedostatečného přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovaným a nedostatečného zjištění skutkového stavu, čímž došlo k porušení § 3, § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu. Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou rozporu napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie, stěžovatelka se domnívá, že výklad zákona o pobytu cizinců učiněný správním orgánem je v rozporu s účelem a smyslem směrnice 2004/38/ES. Tato směrnice totiž požaduje, aby byl zachován pobyt osob v situaci, v jaké je stěžovatelka.

[6] Krajský soud podle stěžovatelky nedostatečně vypořádal námitku proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí. Obě rozhodnutí jsou zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života. V případech ukončování přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU je třeba se zabývat všemi okolnostmi, pokud jde o možný dopad rozhodnutí do soukromé sféry cizince. Posouzení přiměřenosti nelze redukovat na absenci vztahu, na základě kterého byl původně přechodný pobyt udělen. Zkoumání přiměřenosti přichází teprve v situaci, kdy je dán

důvod ukončení pobytu. Správní orgán se nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění (pozn. NSS: na tomto místě chtěla stěžovatelka zřejmě tvrdit nepřiměřenost rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu) ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán je povinen se vypořádat se vším uvedeným v tomto ustanovení a je povinen účastníka buď vyslechnout k problematice faktorů uvedených v § 174a, nebo jej vyzvat k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil. Rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí. Vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti trpí i rozhodnutí žalované a soudu. Žalovaná poměrně alibisticky vypustila výrok č. II prvostupňového rozhodnutí, a jeho absencí pak ospravedlňuje neprovedení úvah co do přiměřenosti. Stěžovatelka proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka přijela na území České republiky za účelem studia v roce 2011. Dne 4. 2. 2014 jí byl povolen přechodný pobyt na území České republiky jako rodinnému příslušníku občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016 správní orgán stěžovatelce ukončil přechodný pobyt na území, a to z důvodu, že stěžovatelka již netvoří pár s panem M. S., st. příslušnost Italská republika, rozešli se kolem března 2015 a v kontaktu již nejsou. Pan M. S. a stěžovatelka shodně potvrdili, že od konce března 2015 nesdílí společnou domácnost. Podle prohlášení pana M. S. tvořili pár po dobu téměř dvou let. Stěžovatelka pracovala od listopadu 2014 jako operátorka.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud rozsudek neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. K námitce nedostatečného přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovanou a nedostatečného zjištění skutkového stavu se krajský soud vyjádřil na s. 8 napadeného rozsudku v části „ostatní námitky“, kde vysvětlil, že žalobní námitky týkající se povinností odvolacího orgánu jsou pouze obecného charakteru. Krajský soud se proto pouze na okraj vyjádřil k otázce zjišťování skutkového stavu a dospěl k závěru, že informace shromážděné v průběhu řízení jsou dostatečné a ze strany správních orgánů

nezjistil žádné porušení základních zásad správního řízení. S námitkou proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí se vypořádal na s. 7 napadeného rozsudku. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz).

[12] Správní orgán dospěl k závěru, že partnerský vztah stěžovatelky s občanem Evropské unie byl oboustranně ukončen a stěžovatelka proto neplnila účel jí povoleného pobytu, byly proto naplněny podmínky pro ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí rozpor napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie a nepřiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života.

[13] Z § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění vyplývá, že ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud „*manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí jestliže (...) před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka*.“ Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 se ustanovení týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

[14] Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců vychází z čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Podle tohoto článku, „[a]*niž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah*“. Není pochyb o tom, že § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se vztahuje i na trvalý partnerský vztah druh – družka. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35).

[15] Důvod ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců (zánik manželství) je potřebné vztáhnout i na ukončení partnerského vztahu. Výjimka o zachování práva pobytu by se uplatnila pouze v případě, že by vztah trval alespoň tři roky a v době jeho trvání měl rodinný příslušník občana EU povolen pobyt na území alespoň 1 rok. Tyto podmínky stanoveny zákonem o pobytu cizinců vycházejí z čl. 13 směrnice 2004/38/ES. Článek 13 se týká *zachování práv pobytu rodinných příslušníků v případě rozvodu, prohlášení manželství za neplatné nebo ukončení registrovaného partnerství*. Správní orgán vyložil tento článek tak, že je nutné vztáhnout ho i na vztah partnerský. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s jeho tvrzením, že pokud je důvodem k ukončení přechodného pobytu zánik manželství, tím spíše je třeba považovat za důvod ukončení přechodného pobytu zánik partnerského vztahu. Stěžovatelka se domnívá, že výklad zákona o pobytu cizinců učiněný správním orgánem je v rozporu s účelem a smyslem

směrnice 2004/38/ES, stěžovatelka však pouze opakuje žalobní námitku a nekonkretizuje, v čem má nesprávnost výkladu spočívat. V daném případě stěžovatelka nerozporuje rozhodné skutečnosti, a to, že její vztah s panem M. S. trval pouze dva roky. Nebyly tak naplněny podmínky vylučující ukončení přechodného pobytu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nezpochybnila délku trvání partnerského vztahu a ani skutečnost, že tento vztah byl v březnu 2015 ukončen, Nejvyšší správní soud shledává tuto kasační námitku nedůvodnou, neboť z ničeho nevyplývá, že by se na stěžovatelku měla vztahovat výjimka zachování práv pobytu i po ukončení vztahu s občanem Evropské unie.

[16] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“.

[17] K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato zůstala stejně tak jako v žalobě pouze v obecné rovině. Správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel mimo jiné i z výslechu stěžovatelky ze dne 22. 9. 2015 ve věci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, v rámci něhož se dotázal na rodinný a zdravotní stav, pobyt a zaměstnání stěžovatelky, a taktéž na vztah k panu M. S. Správní orgán posuzoval otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, vzal v úvahu její věk, délku pobytu na území, bezdětnost, pobyt její sestry na území ČR, a dospěl k závěru, že stěžovatelka může v případě návratu do země původu získat zaměstnání za srovnatelných podmínek jako ostatní občané. Žalovaná závěr, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah, potvrdila. Jak správně konstatoval krajský soud, správní orgány nejsou povinny vyjmenovat veškerá kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale přiměřenost se posuzuje na základě informací zjištěných v konkrétní věci (dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje jak s posouzením žalované, tak se závěry krajského soudu a zdůrazňuje, že rozhodnutím o ukončení přechodného pobytu není rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatelky ani o dlouhodobém zákazu pobytu na území ČR. Stěžovatelce tak není bráněno, aby na území České republiky pobývala na jiné pobytové oprávnění, např. povolení za účelem zaměstnání. Námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života proto neshledal důvodnou.

[18] Nejvyšší správní soud pouze dodává, že nevypořádával námitky, které vůbec nesměřují do napadeného rozhodnutí (např. „žalovaná poměrně alibisticky vypustila výrok č. II prvostupňového rozhodnutí“, „správní orgán prvého stupně se naprosto nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění“).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu